

PRAY FOR PARIS

Úvahový článek o nedávných strašlivých událostech

ČTĚTE NA STRANĚ 5

STVOŘENÍ SVĚTA

Nejzdařilejší komiksy o stvoření světa

ČTĚTE NA STRANĚ 4

Slovo úvodem

Stalo se Vám někdy, že jste chtěli ještě něco dodat, ještě něco dokončit, dodělat, ale neměli jste čas nebo prostor? Přesně to se stalo i redaktorům Sázavské pecky. Do 2. čísla se nám prostě nevešlo všechno, tak přicházíme s kratším 3. číslem. Je to vlastně 2,5. číslo...tak trochu pokračování dvojky. Myslíme si ale, že je o to zajímavější. A nebojte se, redaktori již teď pilně pracují na 4. čísle. Takže... 1...2...2,5...3...START

foto: 3,2,1...start

autor článku:
KLÁRA SPÁČILOVÁ

VTIPY

Jeden profesor biologie byl, bůh ví proč zatížený na ptačí nohy. Kdykoliv zkoušel studenta, vždy přikryl skoro celého vycpaného ptáka a nechal jen odhalené ptačí nohy. Nebohý student musel jen podle nohou určit, zda se jedná o kosa, strnada, orla či co. Jeden ze studentů opakovaně neuspěl. Pan profesor, když chtěl zapsat nedostatečnou, se studenta zeptal: "Jak se prosím jmenujete?" Student si pohotově vyhrnul kalhoty nad kotníky a povídá: "Tak teď hádejte vy, pane profesore."

Pepíčkovi se v žákovské knížce objeví poznámka: "Váš syn nemá žádné znalosti."
Otec odepsal: "Proto chodí do školy."

Unavený učitel: "Kluci, kdybyste se tam vzadu bavili o fotbale o něco méně hlučně a kdyby si holky uprostřed projížděly Facebook na mobilech o něco klidněji, mohli by ti v prvních lavicích v klidu spát."

Závidíš, Potterová?

Žánrů literatury je opravdu mnoho - věděli jste ale o Fan Fikcích? To je žánr vytvořen fanoušky, pozměněn podle jejich vůle. A toto je jeden z mnoha žánrů, o který se ve psaní zabývám. Například si zkuste představit, že Harry Potter má starší sestru. Jaké by to celé bylo? Toto je prolog do mé Fan Fikce 'Závidíš, Potterová?', a doufám, že Vás to alespoň trochu zaujme. :-)

Pokračování příběhu lze nalézt na stránce www.wattpad.com

PROLOG

Albus Brumbál se naposledy podíval na malou hromadu peřinek, jak malý Harry Potter hluboce dýchá a ani neví, že se právě stal jedním z nejslavnějších čarodějů na světě. „Hodně štěstí, Harry.“ zamumlal předtím, než se otočil zády k Zobí ulici a odkráčel. Noc byla tmavá, ale Brumbál viděl množkající kočky, svítící lampy a stromy s pohyblivými se listy. Rychle prošel dalšími ulicemi Kvikálkova - mířil k místu, kde by nebyl vidět. Po chvíli se Brumbál našel v malé, opuštěné slepé uličce. Vstoupil hlouběji do stínů, aby se ujistil, že je téměř neviditelný. Brumbál vytáhl svou bezovou hůlku.

Potom zašeptal: „Lumos.“ Malé paprsky světla se objevily na špičce jeho hůlky a tma kolem Brumbála trochu zmizela. Ředitel Bradavic zavřel své jasné modré oči a přemístil se z Kvikálkova do malé, tmavé a staré vesničky Godrikův důl. Pouze stání v té osamělé ulici nechalo nehezky pocit v Brumbálově žaludku, tak se vydal před hlouběji do vesnice. Hvězdy dnes večer jasné svítily a to dělalo čarodějům a čarodějkám po celé Británii radost: lord Voldemort, nejhorší a nejzlejší čaroděj všech dob, byl konečně pryč. Ředitel Bradavic si ale nebyl jistý, že je to šťastný den pro všechny. Někteří, ale bylo jich málo, pořád věřili, že Voldemort je někde tam venku a jen vyčkává na svou pravou chvíli. A pak tam byl Harry Potter, chlapec, který přežil, který zastavil Pána zla, zatímco ztratil svou vlastní rodinu. Ale pouze pár lidí vědělo, že neztratil všechny členy své rodiny. Brumbál konečně dorazil na konec temné části Gordikova dolu. Uprostřed ulice, kde ještě před pár hodinami žila šťastná rodina, bylo ticho: světla blikala, dveře domu byly dokořán otevřené a plot, který ochraňoval pozemek kolem domu, ležel rozbitý na suché trávě. Brumbál zamumlal: „Nox.“ a jeho hůlka opět zhasla. Jediný zdroj světla bylo teď světlo z domu a nebe poseté hvězdami. Vstoupil na zahrádku, aby mohl

mít svou práci rychle hotovou. Dveře zavrzaly, když je Brumbál ještě trochu pootevřel a vkročil na chodbu. A dole pod schody spatřil první oběť lorda Voldemorta. James Potter ležel nehybně pod schody, jenž vedly nahoru, jeho hnědé oči většinou plné radosti a vzrušení nyní nedržely žádnou emoci a hleděly na strop. Brumbál pouze pokýval smutně hlavou a šel nahoru, protože právě uslyšel tiché, ale těžké vzlykání. Jak se tak brodil nahoru, dveře nejbližší schodů vlevo byly trochu pootevřené. Svítlo z něj slabě světlo, ale tohle nepobíkávalo. Ne, toto zůstalo svítit. Tak Brumbál otevřel dveře a uviděl malou holčičku. Nevypadala starší než tři roky, s Jamesovými příjemnými, hravými očima, a Lilyinými jemnými červenými vlasy. Velký plyšový panda seděl v jejích drobných ručičkách, a slzy padaly na obě hlavu pandy a tváře dívky. Brumbál se vedle ní skrčil a dívka pozvedla hlavu. Chvilí bylo ticho, dokud dívka opět nezavzlykala. „Neboj se, já jsem Profesor Brumbál.“ řekl konějšivě. „Teď tě odnesu do bezpečí.“ Znovu si stoupl, ale dívka zůstala na svém místě na zemi. Pouze si svého plyšového pandu přitáhla blíž k tělu. „Mami?“ zeptala se. Ředitel Bradavic se smutně usmál. „Neboj se, Taro.“ Brumbál zašeptal a vzal Taru za

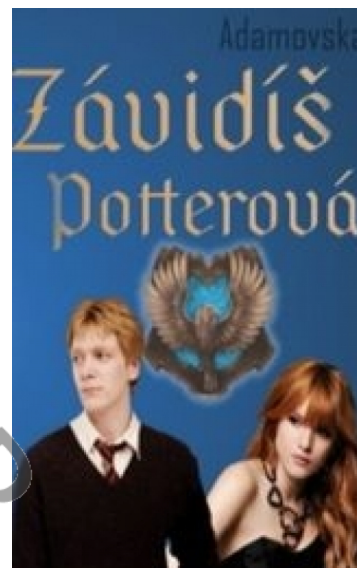

foto: Amálie Adamovská, třída KVARTA A

ruku, což ji donutilo, aby si stoupla. „Vezmu tě k někomu, kdo se o tebe dobře postará.“ Tara Potterová chytla svého pandu ještě pevněji a Brumbál ji zavedl dolů po schodech, kolem Jamesova mrtvého těla a do studené ulice. Brumbál mávl svou hůlkou a vytáhl ze vzduchu měkkou peřinu. Opatrně ji dal kolem ramen malé dívky a zamířil do Londýna.

autor článku:
AMÁLIE ADAMOVSKÁ
třída KVARTA A

Mirva druhý díl

ilustrace: Mirva

...Mám tu jeden důvod, proč se mi tady líbí. Mám vedle sebe své rodiče. To jméno mi lidi dali podle mého táty a mámy. Máma je Míra a táta je Vanter. Jim se ta jména líbí, což já nikdy nepochopím, protože je to nejhorší jméno na světě. Moc nás nedávají na pastvu a když tak jenom na malou pastvu, kde se nemůžeme ani proběhnout, což je špatné :(Ale až moc často mi dávají nějakou věc na záda, říkají tomu „sodla“ nebo nějak tak. Do toho „sodla“ se vždycky posadí nebo vyšvihne nějaký ten člověk. Mám nejradši, když na mě sedí nějaký jezdec, který umí cválat, ale nesnáším, když na mě sedí doktor (nebo nějak tak to říkají ti lidišti tvorové) nebo když musím jet hyporehabilitaci, protože doktor mě jenom učí a hyporehabilitace je nudná, protože jenom chodím a to musím pomalu. Naopak když

přijde někdo, kdo cválá, tak mě vyjíždka baví. Dneska mám dobrou náladu, doufám, že dneska přijde někdo, kdo bude umět cválat. Hele už sem někdo jde a bez sodla, že by někdo jel bez sodla? Ale né, on si nejde pro mě, ale pro tátu. Sakra to budu muset čekat na někoho jiného :(Hele už jde někdo jiný a taky bez sodla. To né, proč zrovna pro mne si jde loktorka na hyporehabilitaci. Proč mám takovou smůlu? To bude pěkně nudný projít :(No tak, Mirvo, pojď ven, prosím. Neochotně se šourám ven. Venku na mě posazují lidské stvoření. Pak se mám rozejít, a tak neochotně se rozcházím. Člověk na mně je ale nějaký spokojený, hladí mě a směje se. Je to příjemné. Po půl hodině se vracím zpět. Znovu mě šoupnou do klece. Po chvíli za mnou přichází loktorka na ježdění. No super výchovná vyjíždka. Loktorka se na mě vyšvihne. Pomalu a neochotně se rozcházím...

autor článku:
ŠÁRKA MARIANOVÁ
třída TER B

Cestománie - Sardinie

foto: sardinie

Sardinie (italsky Sardegna) je největší ostrov ve Středozemním moři. Žije zde přes 1,6 milionů obyvatel. Většina obyvatel mluví sardinštinou, ale domluvíte se i italsky. Najdete zde různé jeskyně a pláže přirovnávané k plážím v Karibiku. Hlavní město je Cagliari. Na první pohled není

město moc hezké, ale já ho osobně nenavštívila, tak ho nemůžu hodnotit. Pokud chcete navštívit nějaké hezké město, tak navštivte město Alghero. Je to jedno z nejhezčích měst na Sardinii. Díky své kráse se mu přezdívá malá Barcelona. Sama ho můžu doporučit. Nejvíce se mi líbil historický střed města. Také doporučuji navštívit Costa Smeralda. Nachází se zde smaragdové pobřeží, které je známé luxusními hotely a hlavně nadhernou 10 kilometrovou pláží, která se mi velmi líbila. Navštívit můžete také kamenné město Tempio Pausana a město Casteraldo, hlavní město provincie. Milovníci přírody mohou navštívit ostrov A Sinara, který je pokladem přírody. Dostanete se sem jen lodí. Milovníci kultury mohou navštívit prehistorické stavby - nuraghy z let 1500-300 př. n. l.

autor článku:
TEREZA MARIANOVÁ
třída TER A

Život je pes

Vždycky jsem chtěla mít domácího mazlíčka. Přesněji psa. Představovala jsem si, že bude poslouchat na slovo, chodit u nohy, aportovat, mazlit se a takovéhle věci. Táta byl sice proti, ale nakonec jsme vyhráli! Naši pořídili krásného ročního psa z útulku! Jmenuje se Reon. Jakmile dorazil domů, všechny moje představy se rázem rozplynuly. Pes neposluouchá na slovo, běhá tak 20 metrů přede mnou, tahá jako blázen, když se mu hodí míček, běží pro něj jako střela, ale už mi ho nepřinese. Jediná věc, kterou dokonale splňuje, je mazlení. Ráno, když táta otevře dveře mého pokoje, pes neodolá pokušení a v mžiku leží na mé posteli a olizuje mi obličej. (Stejně to dělá jen proto, abych s ním šla ven!) Když ho mamka jednou večer venčila, pustila ho na chvíli z vodítka, aby se vyběhal. Volala na něj, nepřišel. Nemohla ho nikde najít. Po půl hodině ho našla prohánět se na hřišti v mateřské školce! Jak se tam dostal, nikdo neví. Také umí jednoznačně vyjádřit svůj názor. Nedávno u nás byl kamarád mých rodičů a všechny nás nudil řečmi o statistice. Reon si řekl: „Statistika nuda je.“ A vyčůral se na podlahu.

foto: foto: archiv

Tolik k jeho vztahu k číslicím! Venku miluje psy, holuby, běžce a malé děti s jídlem v ruce. Už jsem vám řekla, že pro jídlo udělá cokoliv? Sežere vše (i vaši ruku!) a přesto má stále modelkovské míry. Také miluje jízdu autem. My už méně. S oblibou si tam totiž prdne a bráchrové se pak dohadují, který z nich to byl... Přesto všechno ho všichni milujeme! A jaký je váš život s mazlíčkem?

autor článku:
BARBORA ŠRÁMKOVÁ
třída SEK A

Zvířata na GEVO - minulé, přítomná, budoucí

foto: šneci

foto: tarantule

Na Sázkavské máme v nejen v učebně Geologie několik zvířat. V jednom z terárií bydlí Felzuma Madagaskarská, která byla pokřtěna na Jesteru. V dalším bydlí tři žáby - kuňky. O to, aby měly kuňky vždycky čisté terárium, se stará Sekunda A. Na chodbě v druhém patře máme akvárium a v prvním patře samičku užovky červené, Barboru. Dalo by se tedy říct, že jsme škola plná zvířátek. V minulosti jsme měli v učebně Geografie i různé druhy strašilek. Nesmíme zapomenout ani na šneky Edu a Dědu, jejichž nejistý osud zakončil pan profesor Miko záhadou. Jedině on vám poví, jakým způsobem se jich zbavil, ale něco mi říká, že už nejsou mezi živými. Pan profesor se už totiž postaral o

smrt jisté tarantule - seschlá je vystavená v Geografii. Teď máme v Geografii jedno prázdné akvárium, dřív využívané pro strašilky. Otázkou je, jaké zvíře nám tady ještě chybí. Mělo by být nenáročné, malé a stačilo by mu malé terárium. Já osobně bych byla zčásti pro tarantuli, ale máme na škole jistě i afachnofobii. Na druhou stranu jsou na škole i lidé, kteří se bojí hadů, a přesto tu máme Báru. **Pokud máš nějaký návrh, pošli ho na zvireprogevo@email.cz** Všechny návrhy zvážíme a probereme s profesory biologie.

autor článku:
TEREZA TRUHLÁŘOVÁ
třída SEXTA

Oktoberfest

- oslava s tradicí nebo oslava opilců?

foto: Julia Kent, třída 2.A

Vydala jsem se s rodinou na Oktoberfest (samozřejmě jen z redaktorských důvodů), který se každý rok koná v Mnichově na konci září a na začátku října. Na tuto oslavu či festival (německým žargonem Wiesen) se sjíždí snad celé Německo, ale i v zahraničí má tato slavnost své fanoušky.

Co možná většina lidí neví, i tato oslava má svoji tradici. Vše začalo uzavřením sňatku mezi princem Ludvíkem I. a Terezií ze Sasky roku 1810. Na počest této události se rozhodlo, že se bude konat dostih na Theresienwiese (na obrovské ploše, kde se dnes koná Oktoberfest). Tento nápad se

foto: Julia Kent, třída 2.A

všem velmi zalíbil, a tak se tento dostih začal konat každý rok. Postupně se tato oslava stala přístupná i prostému lidu. Z důvodu četných válek se nějaký čas festival nekonal, ale vždy, když měla zem co oslavovat, se zase uspořádal. V 20. století každou novou sezónu přibývaly další atrakce a hlavně malé hospůdky s pivem. Dnes je Oktoberfest obrovský komplex různých atrakcí a hospod, který je známý takřka po celém světě. Není jediný den,

foto: Julia Kent, třída 2.A

kdy by tam nebyla spousta lidí a valná většina z nich nosí s hrůzou typický bavorský kroj. Dívky dirndl a chlapci kožené, krátké kalhoty s podkolenkami. Je to opravdu sofistikovaná oslava, podobající se v dnešní době spíše pouti. Z mého pohledu se ale původní význam vytratil. Dneska tam jdou návštěvníci pouze s pomyšlením na pivo (cena se pohybuje kolem 11€) a ani nezná historii celé této akce. Po nějaké době jsem si tam i vyvinula

foto: Julia Kent, třída 2.A

klaustrofobii, jelikož tam je přibližně tak velký dav jako u nás na zapalování vánočního stromčku na Staroměstském náměstí. Pokud jste tedy slyšeli o předsudku, že to je pouze záminka k opíjení, tak to nebyla lež. Nicméně je to zkušenost, kterou je nutno zažít a udělat si na ni svůj vlastní názor.

autor článku:
JULIA KENT
třída 2.A

Moderní Yo-Yování

foto: Martin Černák, třída KVARTA

Yo-Yo je už starý vynález přes 4000 let. Je tvořen ze dvou stejně velkých a těžkých půlek. Vyrábějí se buď umělá yo-ya, nebo kovová, někdy i dřevěná. Uvnitř je osička, která samotné yo-yo utahuje, aby se nerozpadlo. Aby se yo-yo točilo, musí mít ložisko, které je úplně uprostřed celého yo-ya. V umění zacházet s yo-yem jsou i soutěže. Například my, Češi, jsme mistři v Evropě. Vyhrál Jakub Děkan, kterému je kolem 14 let. Na soutěžích je několik disciplín. Já osobně se mezi disciplínami moc neorjentuji. V roce 2005 se

založila Česká YoYo Asociace-CYA. Yo-yování se věnuji 5 let a učili mě bývalí mistři Evropy a ČR Vašek Kroutil a Petr Kafka (bývalý student Sázavské). Začínal jsem s yo-yem Grind Machine → DV 888 → Proton a skončil jsem yo-yem Too Hot.

autor článku:
MARTIN ČERNÁK
třída KVARTA

Labyrint: Zkoušky ohněm

foto: labyrint

Druhý díl známé série Labyrint, natočený podle stejnojmenné knižní předlohy, byl velice očekávaným snímkem režiséra Wese Balla a nedávno dorazil i do českých kin. Předčil však očekávání fanoušků? Podle mne ne. Děj filmu jako kdyby z oka vypadl sérii Hunger games. Rozdíl jsou minimální, v obou knihách pobíhají v hlavních rolích mladí vzbouřenci bojující v post-apokalyptickém světě proti bláznivému totalitnímu režimu, který je využívá v různých směrech. Film byl bez nápadu, se zpracováním bylo možné lépe pracovat a rozvíjet ho. Herecké

výkony nebyly ničím zajímavé a nápadně se podobaly výkonům v podobných dystopických dílech. Efekty na dnešní dobu byly průměrné. Jediné, co bych mohl vyzvednout, byla atmosféra a pár povedených záběrů. Pokud jste primitivním fanouškem těchto filmů, tak Vám mohu film vřele doporučit, ale jste-li náročnější, tak pro Vás bude zklamáním a vyhozenými penězi za lístek do kina.

autor článku:
JAN GELNAR
třída TERCIE

ukázky těch nejzdařilejších.
Samozřejmě těch povedených
bylo více, ale všechno se nám do
časopisu nevejde.

#PrayForParis

foto: pfp

PrayForParis znáte asi nejen z Facebooku nebo ze zpráv. Abych vám vystvětil nejdřív důvod, proč je to na Facebooku. Lidé to píší a mění fotky kvůli vyádření soucitu s oběmi teroru v Paříži. Já osobně to беру jako pěkné gesto, ale bohužel to ničemu nepomůže. Je to jako dát

kytky na hrob. Vadí mi, když někdo píše "Je suis Paris", v překladu to znamená "Já jsem Paříž". Jinak je to opravdu pěkné, že lidé vyjadřují svou upřímnou soustrast. Jestli nechápete, proč tento teroristický útok stal, tak je nutné, abyste to pochopili. Celkově teroristické útoky vznikají za účelem terorem vyjádřit svůj nesouhlas. Pokud vtrhnou do redakce Charlie Hebdo, tak tím chtějí ukázat, že obsah časopisu „urazil“ jejich víru. Mně by taky vadilo, kdyby někdo urazil něco, v co věřím nebo co mám rád, ale rozhodně bych nevtrhl do redakce a nezabíjel bych lidi - nevinné lidi. Důvod teroru v Paříži je bombardování Sýrie. Nyní se kvůli této francouzské události otřásá svět. Nyní se zapojuje Amerika i Rusko. Mám strach, že to přeroste do 3. světové

války. Já odsuzuji tyto radikální teroristy stejně tak jako lidi, kteří odsuzují nevinné muslimy, kteří s touto situací nemají co dělat. Pro tyto události se na internetu bohužel objevují různé urážky a křivdy směřované na muslimy. Celý tento útok byl opravdu smutná událost. Já si také myslím, že je to opravdu nešťastná chvíle. Jsem rád, že lidé vyjadřují své zarmoucení z tohoto útoku po celém světě. Takřka ve všech zemích vyvěšovali vlajky a nasvěcovali budovy a památky v barvách trikolory. Například v Německu nasvěcovali Vítězný oblouk, v Brazílii obří Ježíšovu sochu v Rio de Janero. Francie nasvítla Eiffelovu věž a v Itálii nasvítli Koloseum v Římě. Na celém světě se zakládají charitativní sbírky pro rodiny tohoto masakru. A v každé zemi se objevily smutné černé vlajky vyjadřující neskonale zármutek z francouzského teroru. Na Googlu

jsme mohli po 5 dnů vidět černou stuhu. Všechny útoky si vybraly ohromné číslo 129 obětí. Nejhorší z útoků byl útok na fotbalovém přátelském zápase mezi Německem a Nizozemskem. Nyní se ruší fotbalové zápasy, lety letadel. Francouzská vláda oficiálně řekla, že jsou nyní ve válce a vyhlásila mimořádný stav nouze, který umožňuje všem hejtmanům a zprávcům francouzských regionů vyhlásit zákaz vycházení a možnost prohledávání domů. Já doufám jen, že se tyto konflikty a konflikty podobné již nebudou opakovat. Velký problém je, že se stále bojuje v Sýrii a podobných lokalitách. Bojím se, že to bude válka na způsob tenisu - když zaútočíme my, oni nám to vrátí.

autor článku:
ONDŘEJ DVOŘÁK
třída KVINTA B

Moving to another country is not easy

Připravil jsem si krátký rozhovor s Taimem Alachkarem, který studuje u nás ve 3. ročníku a pochází ze Sýrie.

1) How long do you live in Czech republic?

"I am here for 4 months ago, but I am familiar with Czech because I visited Czech for maybe 6 times."

2) Why did you move from Syria to Prague?

"I moved to Prague because since I was little kid I wanted to come here for college, but the problems were getting worse in Syria so I came here a bit earlier."

foto: Taim

3) Is Czech language hard for you?

"Of course it is! Czech language is very difficult, but I like it and I must speak and do my best because I am living here now."

4) Were you scared to move here?

"I was scared a little, because I am going to new city, new people, new language and I was having the best life that a teenager could have in Syria. I

was afraid to lose this life, actually I lost it, but this is life, we move on.

5) Are you homesick? What do you miss most?

"Yes, I am homesick. I miss my city, my friends, the places we used to go in childhood and the most thing I miss is my car."

6) Is school hard for you?

"Yes, it is hard but some subjects are not that hard because they are global subjects."

7) Do you like it here in Prague? What do you like the most?

"Yes. It is nice here and the people are really friendly and generally I like Prague since my childhood."

autor článku:
VÍT VAVŘINA
třída 3.A

